

DĚDIČNÉ PROKLETÍ

Ráno ji našli.

(Jen díky círu papíru s podivným dvouslovným vzkazem. Nikdo nechápal, nikdo nepochopil.)

Chtěla, aby jí našli.

Hodila si mašli.

Chtěla červenou, nešla jí však k pleti. S modravou barvou kůže by to opravdu neladilo.

Nakonec zvolila bílou. Bílou s jemnou stříbrnou výšivkou na okrajích.

Bílá se hodí ke všemu. K namodralé barvě ve tváři i k černým šatům, které si oblékla. Aby měli méně práce a aby vypadala i pak dobře. Nechtěla, aby jí navlékli do něčeho neforemního, co vybere její matka. Nikdy neměli stejný vkus. A ona si na to tak potrpěla. Mnohem víc než její matka.

A teď si hodila mašli. Bílou s jemnou stříbrnou výšivkou na okrajích.

I se nalíčila. Nevěděla, jaký odstín make-upu zvolit, jestli bude mít ten správný odstín pak, až zmodrá. Vzala nejbledší, ale pochybovala, že to bude ten správný. Ona to už neposoudí, tak musí vybrat pečlivě nyní. To jediné ji vadilo. Že pak nebude moct zkontrolovat, jestli vybrala ten správný odstín. Nebo mohla použít maskérské líčidla. Těžko odhadnout předem. Zmodřelý odstín pleti zatím nikdy neměla. Bude ho mít až teď.

Hodí si mašli. Bílou s jemnou stříbrnou výšivkou na okrajích.

Obula si své oblíbené kozačky, které její matka tak nesnášela. Prý v nich vypadá vyzývavě. Kozačky, černé koktejlové šaty, bledý make-up, bílá mašle na krku.

Dokonalé.

Vlasy si včera znovuobarvila na černo, i když byla u kadeřníka minulý týden. Ať je vše dokonalé. I nehty má nové. Ať všichni vidí jaký má vkus. Ať vidí, hlavně matka, jak vše k sobě ladí.

Už jí nebude ponižovat, už jí nebude předhazovat, že vypadá jako strašidlo. Už ne. Ona má přece dobrý vkus a toto bude její velké finále, první vystoupení (i poslední). Ponižování bylo dost. Není popelka, aby to stále snášela. Teď a tady to ukončí.

Hodí si mašli. Bílou s jemnou stříbrnou výšivkou na okrajích.

Určitě to matce přijde líto. Bude brečet. Naříkat. Určitě přizná, že se celou tu dobu mýlila. Že i ona je místní "star". Že bylo chybou nepřiznat, že má vkus.

Bude tam, na mašli, s modrou tváří s bledým make-upem, černými šaty, pruhovanými punčocháči, co měla tak ráda a červenými vysokými kozačkami bez podpatku vojenského střihu. Ani svetr si neobleče, aby jí nebylo zima. To by zakrylo ten dokonalý vzhled. Stejně to pak už bude jedno, zima - nezima.

Hodí si mašli. Bílou s jemnou stříbrnou výšivkou na okrajích.

Sakra, kde má rtěnku? Hledá všude, vysypala svoji kosmetickou tašku. Nic. Samé make-upy, oční stíny, ale rtěnka žádná. A ona potřebuje být dnes dokonalá. Nedá se nic dělat, bude muset dolů do pokoje. Otevře dveře a vyjde z pudy, po žebříku dolů.

"Kde si zas byla? Potřebuji tě tady! Cos dělala? Ty zase vypadáš, jako strašidlo! Pojď mi pomoci s cukrovím. Zítra přijde teta se strýcem, babka s dědou a ty se tady někde couráš."

"Už jdu." Tak to nevyšlo. Přijde babička a ta má ráda vše dokonalé: uklizené, vše přesně na svém místě jako vždy, koberečky v pravém úhlu, talíře na stole ve stejných vzdálenostech od sebe, cukroví na tácu pravidelně uloženo... a vždy ji pochválí. Vždy je nažehlená a vše má bez poskvrní. Pochválí jí jak jí to sluší.. Na rozdíl od její matky. Ta jí nepochválí nikdy, tak jako bába neocení matčin úklid. Dědičné prokletí.

Dnes tedy ne. Ale pak. Brzo. Pak, až odejdou...

...hodí si mašli. Bílou s jemnou stříbrnou výšivkou na okrajích.

A na papír, co nechá ve svém pokoji na polštáři napíše pouze: **DĚDIČNÉ PROKLETÍ**